

dette Valg som et Haandslag fra den færøske Befolkning, et Udtryk for, at de føler sig som danske og ønsker vedblivende at være danske. Vi ser det som en Tilbagevisning af de enkelte norrøne Fantasters taktløse Indblanding i indre danske Forhold. Det ulige alvorligere Spørgsmaal: Forholdet Grønland, Norge, Danmark, skal jeg ved denne Lejlighed lade ligge; der vil jo formentlig snart blive Lejlighed til at drøfte dette indgaaende.

Derimod er der et andet Spørgsmaal, som efter mit Skøn er endnu alvorligere, og som man ikke ved denne Lejlighed kan forbigaa i Tavshed. Jeg tænker her paa det sønderjydske Spørgsmaal og den Aktualitet, som det har faaet ved de fornylig i den preussiske Landdag stedfundne Debatter. Der er noget ejendommeligt, næsten noget af en Nemesis over dette, at netop Socialdemokratiet, der her i Landet ivrigere end noget andet Parti har raset over det, man har kaldt privat Udenrigspolitik, og som jo kraftigt har bebrejdet andre anderledes tænkende, at de stadig rejste Uro om Grænsen, nu selv ved et Forsøg paa privat Udenrigspolitik, et Forsøg, der nu kan betegnes som mere velment end vellykket, har fremkaldt fornyet Uro om dette Spørgsmaal. Det kan med Sandhed siges, at Socialdemokraterne fik det af deres egne, saaledes som man skal have det efter det gamle Ord, da den tyske Socialdemokrat v. Severing sagde om dem, at hvad man end vilde mene om disse Mennesker, var der een Ting, der stod fast: Diplomater var de ikke. Hvad er Resultatet blevet af denne Overenskomst? En Debat i den preussiske Landdag. Denne har afsløret en Tankegang, gaaende igennem saa at sige alle tyske Partier, en Tankegang, der varsler ilde for Fremtiden. Overfor det vrede Ansigt, man dør viste os, maa vi sige det frit og frejdigt her i den danske Rigsdag, at rynkede Bryn skræmmer os ikke. De skræmmer os ikke fra at kræve Ret, og de frister os intet Øjeblik til at undlade at øve Ret. Vi ønsker samme Ret Syd for Grænsen, som den findes Nord for den. Desværre lader denne Sætning sig jo ikke vende om. Vi vil have Lov til at sige det uforbeholdt, at Kampmidler som dem, der bragtes i Anvendelse fra tysk Side ved Presseforbudet, har saare lidet at gøre med den ridderlige Kamp, om hvilken det ærede Medlem Hr. Schmidt talte, da han første Gang havde Ordet i den danske Rigsdag, og de vil være saare skæbnesvangre for den gode Forstaaelse mellem Tyskland og Danmark, som alle Nord for Grænsen er enige om at ønske. Det er

en Lykke, at man kan tilføje, at Ophævelsen af dette Forbud har fæstnet Tilliden til, at man ogsaa fra tysk Side, naar man kommer til de øverste ansvarlige Myndigheder, vil møde Ret og Billighed, og dette er selvfølgelig i høj Grad egnet til at styrke det gode Forhold. Nu ved jeg vel, at der er mange, der siger, at man skal tale sagte om disse Forhold, at man skal dukke Hovedet, men jeg tvivler paa, at det er rigtigt. Respekt for et lille Folk er maaske ikke nok til at sikre Interessen ude i Verden for vor Bestaaen, men paa den anden Side er Foragt for et lille Folk absolut tilstrækkeligt til at sikre os Ligegyldighed for vor Skæbne. Derfor er det af Vigtighed for et lille Folk, at det hævder sig, saaledes at det har Krav paa Respekt. Jeg haaber, at Regeringen er enig heri, og jeg kunde have ønsket, at der, naar et Medlem af Regeringen tog Ordet i en Sag som denne, saaledes som Indenrigsministeren efter Referater skal have gjort det i en Tale fornylig, saa havde lydt en noget kraftigere Tone end den, som Referaterne gengiver. Det er sagt saa ofte, men bør vel gentages i denne Sammenhæng, at vi anerkender Grænsen som en historisk Kendsgerning, men vi hævder vor Ret til at støtte Danskhedens Kamp Syd for Grænsen, kun betinget af, at denne Kamp føres paa Lovens Grund og paa loyal Maade. Nu ved jeg vel, at der er delte Meninger om denne Kamp. Jeg ved saare vel, at hvis det var saaledes, at man ved et Ønske kunde gøre Befolkningen dansk ned til Danskhedens gamle historiske Grænse, til Danevirke, saa er der mange herhjemme, som ikke vilde vove at udtale dette Ønske af Frygt for Fremtidens Tyskland, men der er lykkeligvis ogsaa mange herhjemme, som ikke vilde vove at lade være at udtale dette Ønske af Hønsyn til Fremtidens Danmark. Nu skal vi jo ikke ønske, men vi skal arbejde, og dør er det saa underligt, at mange af de Folk, som kæmpede for Rettens Sejr mellem Nationerne, og som var saa sikre paa, at denne Sejr var nær forestaaende, at de næsten ansaa Krig for en Umulighed, de ansaa Rettens Sejr i dette særlige Forhold som en saa usandsynlig Ting, at kun Taaber og Folk uden Indflydelse turde vove at tro derpaa. De samme Folk, som anerkendte den tyske Stormflods højeste Højvandsmærke som nationalt retfærdigt Flodemaal, ser i Arbejdet for at genvinde det gamle Land, genvinde det kulturelt, genvinde Folket dernede, noget halvvejs illoyalt. Jeg kan ikke se andet end, at denne Betragtning, som tager de øjeblikkelige Tilstande som et Retfærdighedens Maal, kæmper for en